

Arrest

nr. 272 509 van 10 mei 2022
in de zaken RvV X en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 december 2021 met refertenummers X en X.

Gezien de administratieve dossiers en de nota in de zaak RvV X.

Gelet op de beschikkingen van 4 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. KELCHTERMANS loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekster in de zaak RvV X (hierna: eerste verzoeker) en verzoekster in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoekster) dienen op 12 november 2020 respectievelijk op 28 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters worden op 6 september 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 november 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Bakhtiari en bent u geboren in Teheran, Iran en heeft u de Iraanse nationaliteit. U heeft vier zussen. Uw oudste zus S. woont reeds vierentwintig jaar in België. Uw zus R. A. S. (O.V. (...)) verkreeg in 2009 het vluchtelingenstatuut in België. In 1388 (Perzische kalender, komt overeen met 2009/2010) nam u samen met uw zus M. deel aan de Groene beweging. Omdat jullie hierdoor beschuldigd werden door de Iraanse autoriteiten en u ook hiervoor al was aangehouden, ontvluchtten u en M. een achttal jaar geleden Iran en kwamen jullie naar België. Na jullie vertrek uit Iran werden jullie ouders verschillende keren door de autoriteiten lastig gevallen en werd hen gevraagd waar u en uw zus zich bevonden. Op 7 juni 2012 diende u samen met M. uw eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 1 februari 2013 deed u een afstand van uw verzoek tot internationale bescherming en keerde u vrijwillig terug naar Iran omdat uw moeder ernstig ziek was en er niemand voor haar kon zorgen. Bij uw terugkeer was u enkel in het bezit van Belgische reisdocumenten en werd u bij aankomst op de luchthaven aangehouden door de Iraanse autoriteiten. Er werd u gevraagd waarom u geen paspoort had. U werd drie dagen tot een week vastgehouden en tijdens deze periode werd u ondervraagd over waar u geweest was, of u informatie had gedeeld, wat u gedaan had, bij wie u verbleef, met wie u contacten had en waarom uw zussen in België verblijven. U werd van spionage beschuldigd en er werd u gezegd dat u vertrokken was omdat u aan politiek activisme had gedaan en u deze activiteiten in België had verder gezet. Intussen was uw moeder bij een familielid die voor de Sepah (Revolutionaire Garde) werkte, M. K., de zoon van haar broer, langsgesegaan en had ze hem gesmeekt voor uw vrijlating. Dankzij zijn tussenkomst werd u vrijgelaten, maar u moest zich wel maandelijks melden bij de plaatselijke autoriteiten in Mehrabad (provincie Teheran), waar u woonde bij uw moeder. U deed dit, maar u werd daar steeds vernederd en belachelijk gemaakt. Er werd u eveneens voorgesteld om met hen naar bed te gaan zodat u zich niet meer zou moeten melden. U had tevens het gevoel dat u in de gaten werd gehouden. U had schrik dat u iets zou overkomen en na drie of vier maanden besloot u uit Teheran weg te vluchten. U ging naar het dorp waar de familie van uw vader woont, Darwisjoon in de provincie Ahwaz, waar u verbleef bij verschillende familieleden. U vertelde hen niet de echte reden van uw verblijf, maar zei hen dat de lucht in Teheran vervuild was. De dag dat u normaal gezien een handtekening diende te gaan zetten, maar niet opdaagde, kwamen er personen bij uw moeder achter u vragen. Gedurende een periode van zeven of acht maanden bleven zij bij uw moeder langskomen en achter u vragen. In het dorp hielp u uw familieleden met de oogst en spaarde zo geld om samen met uw moeder Iran te kunnen verlaten. U werd echter een aantal keer opgelicht door een smokkelaar waardoor jullie vertrek diende uitgesteld te worden. Gedurende uw verblijf in Darwisjoon kwam uw moeder u een hier een aantal keer stiekem opzoeken. Na vier jaar besloot u echter dat het op deze manier niet zou lukken en zei u aan uw moeder om haar woning te verkopen en naar een andere buurt verhuizen zodat u opnieuw bij haar zou kunnen gaan wonen. Uw moeder verhuisde naar een woning in Alia Shahr. U ging bij haar wonen in 1397 (2018/2019). U had er onenigheden met de burens over uw uiterlijk en omdat u een hond had, wat zij als onrein zagen. Een maand na jullie verhuis, op de dag van uw verjaardag, met name op (xxx) (xx 2018), vielen er 's avonds veiligheidsagenten in burger in jullie woning binnen. Een goede vriendin van uw moeder, K. K. en haar dochter M. G. waren bij jullie op bezoek. Uw hond schrok en werd gedood. Jullie woning werd doorzocht en de agenten zeiden dat jullie hoeren waren en bijdroegen aan de corruptie in de maatschappij. U meent dat uw tatoeages en uw uiterlijk de reden zijn van uw arrestatie. U diende u te omkleden waarop jullie allen werden meegenomen naar Samezane Amniat of het lokale kantoor. U werd daar mishandeld, verkracht en uitgescholden. K. en M. werden snel vrijgelaten op borg en u en uw moeder werden na drie dagen naar de gevangenis van Shahr-e Rey gebracht. Na drie maanden werd uw moeder op borg – uw vader diende een eigendomsakte in - vrijgelaten wegens haar medische toestand. Uw moeder ging inwonen bij een zus, F. of S.. Uw advocaat diende voor u eveneens een eigendomsakte in zodat u vrij zou komen op borg, maar jullie werden tegengewerkt. Nadat uw advocaat beroep deed op een aantal connecties kon u na zes maanden vrijkomen op borg. U logeerde eerst korte tijd bij uw vader in Mehrabad alvorens u opnieuw in de woning in Alia Shahr ging wonen. Omdat de gezondheidssituatie van uw moeder achteruit was gegaan, besloten uw in België verblijvende zussen een uitnodiging te sturen zodat uw moeder op een legale manier naar België zou kunnen komen. Vier of vijf maanden na haar vrijlating reisde uw moeder op een legale manier naar België. U reisde illegaal Iran uit naar Turkije. Na het verlaten van Iran werd u door uw advocaat op de hoogte gesteld dat u veroordeeld was. Het vonnis was

uitgesproken wanneer u nog in de gevangenis zat, maar werd pas verstuurd wanneer u Iran al had verlaten. U en uw moeder werden tot een jaar gevangenisstraf veroordeeld voor allerlei corrupte zaken, waaronder losbandigheid. U verbleef zes maanden in Turkije alvorens u erin slaagde de grens met Griekenland over te raken. Na drie maanden in Griekenland te hebben verbleven te hebben, reisde u per vliegtuig en met een vals paspoort naar België. Een week na uw aankomst, diende u op 12 november 2020 een verzoek tot internationale bescherming in. Omdat jullie in Iran niet verschenen voor het vonnis, is er intussen een arrestatiebevel tegen jullie uitgevaardigd. Sinds de gebeurtenissen lijdt u aan een depressie. Door uw tatoeages en uiterlijk paste u ook niet in de Iraanse maatschappij en werd u bijvoorbeeld geweigerd bij sollicitaties.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van een document betreffende het statuut van de gevangene van de organisatie van de penitentiaire inrichtingen en de veiligheidshandelingen, met afdrukdatum 27/09/1397 (18/12/2017), op uw naam; een kopie van een brief van strafrechtbank twee, afdeling 1099, van Teheran, met opmaakdatum 12/10/1397 (02/01/2019), gericht aan een ingenieur om de woning van M. A. te schatten; een kopie van een vonnis van de strafrechtbank twee, afdeling 1099, van Teheran, met opmaakdatum 15/12/1397 (06/03/2019) betreffende uw veroordeling en deze van uw moeder; een kopie van een elektronische oproepingsbrief; een foto van de verzegeling van uw woning; verschillende foto's betreffende uw verwondingen en littekens. Na afloop van uw persoonlijk onderhoud stuurde u per e-mail, d.d. 8 september 2021, nog volgende documenten door: een attest van uw huisarts betreffende de vaststelling van een aantal littekens; d.d. 08/09/2021; een aantal foto's van uw tatoeages.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Waar u vermeldde dat u zich bepaalde zaken niet kan herinneren omwille van medicatie die u neemt en heeft genomen, waaronder slaappillen en antidepressiva, en dat deze een nadelig effect hebben op het lange termijngeheugen (CGVS 2e VIB, p. 20), moet worden vastgesteld dat u tot op heden – hoewel de termijn reeds geruime tijd is verstreken - hier geen enkel medisch attest voor heeft neergelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest dat bij een terugkeer naar Iran opnieuw vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten.

Vooreerst blijkt uit uw administratief dossier en uw verklaringen dat u op 1 februari 2013 afstand deed van uw eerste verzoek tot internationale bescherming en die dag vrijwillig terugkeerde naar Iran. U verklaarde tijdens uw tweede verzoek tot internationale bescherming dat u terugkeerde omdat de gezondheidssituatie van uw moeder verslechterde en u zich genoodzaakt zag terug te keren (CGVS 2e VIB, p. 8). Dat u echter vrijwillig terugkeerde naar het land dat u ontvlucht zou zijn uit angst voor uw autoriteiten, is geenszins verenigbaar met de door u doorheen uw eerste verzoek beweerde ernstige vrees voor diezelfde Iraanse autoriteiten (CGVS 1e VIB 1/10/2012, p. 13, 16-18, 20, 23). Integendeel, uw persoonlijk handelen ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst van de door u steeds voorgehouden vrees. Dat u zich genoodzaakt zag om terug te keren omwille van de gezondheidssituatie van uw moeder, kan gelet op de ernst van de door u beweerde vrees, met name dat uw leven in gevaar was in Iran (CGVS 1e VIB 1/10/2012, p. 23), bezwaarlijk als afdoende en aanvaardbare verschoningsgrond gelden, te meer uit uw verklaringen eveneens blijkt dat uw moeder na het vertrek van u en uw zus M. omwille van jullie deelname aan de groene beweging meerdere keren werd lastiggevallen door de autoriteiten om u en uw zus te pakken te krijgen (CGVS 2e VIB, p. 11-12). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u zich voor uw terugkeer naar Iran op geen enkele manier informeerde over of u in Iran gerechtelijk vervolgd was geweest omwille van uw deelname aan de Groene beweging (CGVS 2e VIB, p. 12). Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u niet in een heldere staat van denken was en er misschien nood was aan een leverdonor voor uw moeder (CGVS 2e VIB, p. 12), volstaat hier dan ook, gelet op de beweerde ernst van uw toen ingeroepen vrees, niet om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen die u uiteenzette tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering bij uw terugkeer uit België naar Iran gearresteerd te zijn op de luchthaven omwille van uw politiek activisme (CGVS 2e VIB, p. 11). De geloofwaardigheid van deze aanhouding wordt bovendien verder ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u slechts twee dagen op de luchthaven werd vastgehouden (Verklaring 1e volgend verzoek DVZ, vraag 16), terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde het niet exact te weten, dat u naar wat u zich herinnert één week werd vastgehouden of misschien zelfs twee weken (CGVS 2e VIB, p. 8, 11). Geconfronteerd hiermee, stelde u dat het een misverstand was en dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat het drie dagen of een week was geweest en u ook op het Commissariaat-generaal had gezegd dat u het niet zeker wist (CGVS 2e VIB, p. 13). Het louter aanpassen van uw verklaringen doet echter geen afbreuk aan voorgaande duidelijke tegenstrijdigheid. U ondertekende immers voor de DVZ uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. U verklaarde verder dat u na uw vrijlating maandelijks een handtekening bij de autoriteiten moest gaan zetten, maar omdat u hier geïntimideerd werd, besloot u na enkele maanden hiermee te stoppen en Teheran te verlaten. U ging inwonen bij familie van uw vader zijn geboortedorp (CGVS 2e VIB, p. 8-9, 14). Gelet dat u echter tegelijkertijd aangaf dat u na uw vrijlating op de luchthaven in de gaten werd gehouden, onder toezicht werd geplaatst en u het gevoel had dat u achtervolgd werd (CGVS 2e VIB, p. 13-14), kan uw keuze voor een zo voor de hand liggende plek dan ook op zijn minst merkwaardig genoemd worden. Dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw gebrek aan informatie over wat er gebeurde na uw vertrek uit de woning van uw moeder in Mehrabad. Zo dacht u dat de autoriteiten een eerste keer langskwamen op de dag dat u zich opnieuw diende aan te melden of in de dagen die daarop volgden en dat zij gedurende zo'n zeven of acht maanden bleven langs gekomen, maar u wist niet hoe vaak noch wist u wie dit was (CGVS 2e VIB, p. 15). U stelde het nooit over deze zaken met uw moeder gehad te hebben noch het haar gevraagd te hebben (CGVS 2e VIB, p. 15). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien verklaarde uw moeder daarentegen dat zij u wel degelijk had ingelicht hierover en dat zij u vertelde dat zij twee maanden na uw vertrek uit Teheran een eerste keer langskwamen en dat zij hierna over een periode van drie maanden nog drie keer langskwamen (CGVS Z., p. 10).

Voorts is het opmerkelijk dat u enerzijds verklaarde dat gedurende de vier jaar dat u in Darwisjoon verbleef, u heel de tijd een illegale manier zocht om met uw moeder naar België te komen. U had immers geen paspoort en uw moeder wou niet zonder u vertrekken (CGVS 2e VIB, p. 9). Anderzijds reisde uw moeder in deze periode wel alleen en legaal naar België, met name op 11 augustus 2018, en verbleef hier twee maanden alvorens terug te keren naar Iran (CGVS Z., p. 15). Bij uw beweringen aangaande het al dan niet bezitten van een paspoort dienen trouwens de nodige vraagtekens gezet te worden. Waar u voor het CGVS in het kader van onderhavig verzoek beweert dat u uw Iraans paspoort verloor toen u voor het eerst naar België kwam (CGVS 2e VIB, p. 11), beweerde u voor het CGVS bij uw eerste verzoek dat u uw paspoort aan een smokkelaar had gegeven (CGVS 1e VIB, p. 2). Voor de DVZ beweerde u dan weer in uw huidig verzoek dat u nooit een paspoort heeft gehad (Verklaring 1e volgend verzoek DVZ, vraag 18). Tot slot dient ook, wat betreft wanneer u na deze vier jaar in Darwisjoon opnieuw bij uw moeder ging wonen, vastgesteld te worden dat u en uw moeder hier nogmaals tegenstrijdige verklaringen over gaven. Zo verklaarde u dat u na vier jaar bij uw familie in Darwisjoon gewoond te hebben, u bij uw moeder ging wonen die verhuisd was naar Alia Shahr (CGVS 2e VIB, p. 17). Gevraagd sinds wanneer uw moeder daar woonde, kon u hier niet op antwoorden noch had u haar deze vraag gesteld omdat u met een schone lei wou beginnen (CGVS 2e VIB, p. 17). Dit is opmerkelijk gezien u eerder verklaarde dat u uw moeder, na deze periode van vier jaar, zelf had gevraagd om haar woning te verkopen en naar een andere buurt te verhuizen, wat zij volgens u ook deed (CGVS 2e VIB, p. 9). Bovendien verklaarde uw moeder dat zij reeds drie maanden nadat u onderdook verhuisde naar Alia Shahr, waarbij zij na twee jaar van woning veranderde binnen Alia Shahr zelf (CGVS Z., p. 10-11).

Bovenstaande bevindingen nopen er toe dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u gearresteerd werd in Iran bij terugkomst uit België, dat u als gevolg hiervan maandelijks een handtekening diende te gaan zetten en dat u, nadat u hiermee ophield, ondergedoken leefde gedurende vier jaar.

Wat betreft de problemen die u en uw moeder kenden met de Iraanse autoriteiten na jullie verhuis naar Alia Shahr, dient ook hier vastgesteld te worden dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Opnieuw werden er tal van tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld in de verklaringen van u en uw moeder. Zo verklaarde u dat u nog maar een maand opnieuw bij uw moeder woonde wanneer jullie er gearresteerd werden (CGVS 2e VIB, p. 17). Uw moeder daarentegen situeerde deze arrestatie echter zo'n zes à zeven maanden nadat u opnieuw bij haar kwam wonen (CGVS Z., p. 11). Jullie verklaarden

echter wel beiden dat de arrestatie op uw verjaardag plaatsvond, met name de 20e van de maand “azar” of de negende maand van (xxx) (xx2018) (CGVS 2e VIB, p. 17-18 / CGVS Z., p. 12). Dit is echter opmerkelijk gezien uit uw shenasnameh blijkt dat u op de 26e van de negende maand in (xxx) (xx1989) geboren bent. Voorts verklaarde u dat op de dag van de arrestatie er eveneens twee andere personen in jullie woning aanwezig waren en ook gearresteerd werden, met name de beste vriendin van uw moeder K. K. en haar dochter M. G., die u als tante en nicht beschouwt (CGVS 2e VIB, p. 18). Uw moeder daarentegen verklaarde aanvankelijk dat enkel M., een vriendin van u, ook aanwezig was die avond en gearresteerd werd (CGVS Z., p. 11). Pas wanneer uw moeder geconfronteerd werd met de naam K. K., gaf zij aan dat deze persoon ook aanwezig was die avond en dat dit haar volledig ontschoten was. Zij stelde echter dat K. louter een vriendin van u was (CGVS Z., p. 14). U verklaarde verder dat u drie dagen na uw aanhouding naar de gevangenis van Shahr-e Rey werd overgebracht en u legde ter ondersteuning hiervan een document voor dat werd aangemaakt wanneer u naar deze gevangenis moest (CGVS 2e VIB, p. 8, 10). In dit document, met name van de Organisatie van de penitentiaire inrichtingen en veiligheidshandelingen betreffende het Statuut van de gevangene, wordt als aanhoudingsdatum en transferdatum naar de gevangenis 27/09/1397(18/12/2018) vermeld, oftewel zeven dagen nadat u beweerde aangehouden te zijn. Bovendien is het bevreemdend dat hierin vermeld wordt bij uw gerechtelijk statuut dat u veroordeeld bent, hoewel uit het door u ingediende vonnis van de Strafrechtbank blijkt dat uw vonnis pas werd uitgesproken op 15/12/1397 (06/03/2019), m.a.w. drie maanden na het opstellen van dit document. Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie beweerde arrestatie en bijgevolg jullie gevangenschap en veroordeling.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vervolging door de Iraanse autoriteiten na uw beweerde arrestatie in Alia Shahr blijkt verder uit tal van merkwaardigheden die werden vastgesteld in de verklaringen van u en uw moeder. Zo dient vastgesteld te worden dat u en uw moeder bijzonder vaag bleven over wanneer u en uw moeder veroordeeld werden en jullie dit vonnis ontvingen. Zo verklaarde u dat het vonnis werd uitgesproken toen u nog in de gevangenis zat, maar dat uw moeder reeds vrij was. U voegde hier aan toe dat wanneer u over dit vonnis te weten kwam, u reeds Iran verlaten had (CGVS 2e VIB, p. 18). Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen de uitspraak van het vonnis en uw kennisname hiervan, stelde u niet te weten of dit een paar dagen of een paar maanden was (CGVS 2e VIB, p. 19). Ook uw moeder slaagde er evenmin in hierover eenduidige verklaringen af te leggen. Zo repliceerde zij op de vraag wanneer zij veroordeeld werd, dat het vonnis werd uitgesproken in de maand mehr (september/oktober) van vorig jaar, zonder dat zij dit verder kon specificeren (CGVS Z., p. 12). Voorts stelde zij dat zij dat vonnis had ontvangen wanneer zij reeds in België was (CGVS Z., p. 13). Geconfronteerd met de data op het door jullie neergelegde vonnis (het vonnis zou geveld zijn op 15/12/1397 – 6 maart 2019), stelde uw moeder dan dat zij nog in Iran was wanneer het vonnis was uitgesproken, maar dat zij het hier ontvangen had (CGVS Z., p. 14). Dat jullie er niet in slagen om duidelijkheid te scheppen over elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie beweerde vervolging door diezelfde autoriteiten. Voorts verklaarde u dat uw moeder na haar vrijlating uit de gevangenis vier of vijf maanden enkel bij uw tante S. of F. verbleef waarna zij Iran verliet (CGVS 2e VIB, p. 19). U vertelde dat u na uw vrijlating korte tijd bij uw vader verbleef in Mehrabad en daarna opnieuw in uw woning in Alia Shahr ging wonen tot uw vertrek uit Iran (CGVS 2e VIB, p. 19). Uw moeder daarentegen verklaarde dat zij na haar vrijlating twee maanden bij haar zus F. verbleef en hierna nog zes of zeven maanden in de woning van haar ex-echtgenoot, die als haar borg had gediend, had verbleven (CGVS Z., p. 13). Uw moeder – die zich vreemd genoeg niet meer kon herinneren wanneer u was vrijgekomen (CGVS Z., p. 13) – verklaarde dat u na uw vrijlating opnieuw in het geboortedorp van uw vader ging wonen om van daar uit Iran te verlaten (CGVS Z., p. 14). Voorts verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Iran verliet in de zevende maand van 1398 (oktober/november 2019) (Verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 16). Uw moeder verklaarde echter dat u bij haar vertrek uit Iran, wat volgens haar paspoort op 29 december 2019 was, nog in Iran verbleef (CGVS Z., p. 5). Dat jullie opnieuw wat betreft eenvoudige kernelementen van jullie asielrelaas er niet in slagen coherente verklaringen af te leggen, is geenszins aannemelijk, te meer uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat jullie elkaar in die periode nog zagen en u haar onder meer met haar visum hielp (CGVS Z., p. 5, 13).

Bovenstaande bevindingen nopen er dan ook toe om te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw relaas.

Wat betreft uw bewering dat u aan een depressie lijdt ten gevolge van de gebeurtenissen (CGVS 2e VIB, p. 2-3), dient vooreerst vastgesteld te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u uiteengezette asielrelaas. Voorts dient u hiervan geen enkel medisch attest in. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen bij uw eerste verzoek dat u Iran toegang had tot medische voorzieningen in Iran. Zo blijkt u

in Iran twee keer een psycholoog te hebben gezien (CGVS 1e VIB 1/10/2012, p. 18-19). Uit niets blijkt dat u niet wederom een beroep kan doen op de Iran aanwezige gezondheidsinfrastructuur.

Aangaande uw tatoeages moet op het volgende gewezen worden. U linkt uw laatste arrestatie en de mishandeling tijdens uw opsluiting aan uw looks, uw tatoeages (Verklaring 1e volgend verzoek DVZ, vraag 16, CGVS 2e VIB, p. 10). Zoals hierboven uiteengezet kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in Iran problemen kende met de Iraanse autoriteiten. Voor het overige maakt u gewag van afwijzingen bij sollicitatiegesprekken (CGVS 2e VIB, p. 10) en burens die u scheef bekijken en een klacht tegen u indienen omdat u een hond thuis had (Verklaring 1e volgend verzoek DVZ, vraag 16 en CGVS 2e VIB, p. 20). Dergelijke problemen zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om weerhouden te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw bewering dat u in Iran nooit werk had omwille van uw uiterlijk (CGVS 2e VIB, p. 20), dient er trouwens op gewezen te worden dat uit uw eerder verklaringen blijkt dat er periodes zijn waarbij u werkzaam was als kledingverkoper (CGVS 2e VIB, p. 5). Voorts blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat het dragen van (zichtbare) tatoeages bij jonge mensen in Iran steeds populairder wordt, waaronder ook tatoeages die verwijzen naar de oude Perzische tradities. Hoewel een conservatieve meerderheid het dragen tatoeages afkeurt, wordt er nergens in de Iraanse wetgeving vermeldt dat tatoeages verboden zijn noch is er een algemene vervolging van personen die (zichtbare) tatoeages dragen. Het loutere feit dat u tatoeages heeft volstaat aldus niet om a priori te gewagen van een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade. De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden hier niet betwist. Het document betreffende het statuut van de gevangenen en het door u ingediende vonnis werden reeds hierboven besproken. Wat betreft deze en de andere door u neergelegde juridische documenten dient er op gewezen te worden dat om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Wat betreft de foto's van uw verwondingen en het attest van uw huisarts wordt er niet betwist dat u een aantal littekens heeft, doch geven zij geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen. Dat u tatoeages heeft staat op zich niet ter discussie.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en heeft u de Iraanse nationaliteit. U werd geboren in Varamin (Iran). Op uw achtste, na het overlijden van uw vader, verhuisde u naar Teheran (Iran) om bij uw oudste broer te gaan wonen. Op uw zeventiende huwde u en met uw echtgenoot kreeg u vier dochters. Na hun geboorte verhuisden jullie naar Mehrabad (provincie Teheran). Uw dochter R. A. S. (O.V. (...)) verkreeg in 2009 de vluchtelingenstatus in België. In 1388 (Perzische kalender, komt overeen met 2009/2010) namen uw dochters R. A. K. M. (O.V. (...)) en R. A. K. M. (O.V. (...)) deel aan de protesten om Moussavi te steunen. Beiden werden hierom gearresteerd, maar u denkt niet dat zij hiervoor vervolgd of veroordeeld werden. M. en M. kwamen naar België waar zij in 2013 een verzoek tot internationale bescherming indienden. Na hun vertrek kwamen de Iraanse autoriteiten nog vier of vijf keer langs om te vragen waar uw dochters waren en waarom zij Iran verlaten hadden. M. keerde na een jaar terug naar Iran omdat uw gezondheid – u heeft leverproblemen – achteruit ging en u er na de scheiding van uw echtgenoot alleen voor stond. M. werd bij haar terugkeer op de luchthaven aangehouden omdat zij zonder de juiste documenten was teruggekeerd en omdat zij gevisieerd werd omwille van haar tatoeages. U sprak hierop de zonen van uw broer aan die werkzaam zijn voor de Sepah (Revolutionaire Garde) om tussen te komen in haar aanhouding. Dit gebeurde ook en na drie dagen werd zij vrijgelaten. M. diende echter wel maandelijks een handtekening te gaan zetten op het politiekantoor van Mehrabad om haar aanwezigheid te bevestigen. Wanneer zij dit deed, kwam zij elke keer van streek terug omdat zij hier geïntimideerd werd en schrik had dat haar iets zou overkomen. Zij besloot na vier of vijf maanden naar het geboortedorp van haar vader, Darvishoom (Iran), te gaan. Hier logeerde zij bij familieleden van haar vader en zou zij proberen om een smokkelaar te vinden zodat jullie zo snel mogelijk het land konden verlaten. Na het vertrek van M. kwamen de autoriteiten gedurende drie maanden bij u langs om te vragen waar M. was.

Na drie maanden verhuisde u naar Alia Shahr (Iran). De eerste twee jaar bezocht u M. niet, maar hierna bezocht u haar stiekem om de drie à vier maanden. In Alia Shahr veranderde u na twee jaar nogmaals van woning. Na vier jaar besloot M. bij u in Alia Shahr te komen wonen omdat jullie dachten dat jullie nu wel met rust zouden gelaten worden. In Alia Shahr kenden jullie problemen met de burens omdat jullie een hond hadden en deze volgens de islam onrein is en zijn geblaf eveneens een probleem vormde. Na zes of zeven maanden, op de verjaardag van M., op de 20e azar (Iraanse kalender, komt overeen met een dag in de maand november/december, afhankelijk van het jaar), kwam u terug van uw werk. Ter gelegenheid van uw dochters verjaardag waren er twee vriendinnen van haar bij jullie thuis, M. G. en K. K.. M. was echter ziek en lag op bed te slapen. U dacht dat er beneden werd aangebeld en wanneer u vroeg wie het was, kreeg u geen antwoord. U dacht dat het een buur was die iets wou lenen en deed de deur beneden open. Wanneer u naar uw voordeur wou gaan om deze te openen, werd deze echter ingetrapt en stonden er gewapende personen, gekleed in burger, in uw woning. Zij filmde de inval. Jullie hond raakte overstuurt en werd door hen gedood, waardoor ook u overstuurt raakte. Er werd jullie gezegd dat zij een huiszoekingsbevel hadden en dat jullie corrupt en vuil waren. M. droeg haar pyjama, maar haar kledij werd van haar lijf gerukt. Jullie woning werd doorzocht en overhoop gehaald. U denkt dat jullie verlinkt werden door de burens. Jullie werden meegenomen naar het hoofdkantoor waar jullie gedurende twee à drie dagen werden vastgehouden. De vriendinnen van uw dochter werden meteen vrijgelaten. U had geen toegang tot uw medicatie en wanneer u dit aankaarte, kreeg u een klap. Hierna werd u overgebracht naar de vrouwengevangenis van Shahr-e Rey waar u na drie maanden vrijkwam omdat uw ex-echtgenoot een eigendomsakte als borg stelde. Na uw vrijlating logeerde u bij uw zus F. gedurende twee maanden. U contacteerde ook meteen uw kinderen in België – ook uw dochter S. woont hier - opdat zij u een uitnodiging zouden sturen en u naar hier zou kunnen komen. Twee weken later werd er ook een eigendomsakte voor uw dochter M. ingediend, maar het duurde lang voordat zij ook effectief werd vrijgelaten. Hierna ging u uw reis voorbereiden en woonde u nog zo'n zes à zeven maanden in de woning van uw ex-echtgenoot in Mehrabad. M. ging na haar vrijlating opnieuw in het geboortedorp van haar vader wonen. Toen u nog in Iran was vernam u dat u tot een jaar gevangenisstraf veroordeeld zou worden. Omdat er een eigendomsakte was ingediend als borg en er nog geen arrestatiebevel was, kon u Iran drie jaar geleden – rond het begin van de COVID-19 pandemie - legaal verlaten met uw eigen paspoort en een Schengenvisum dat geldig was voor drie maanden. U was aanvankelijk niet van plan te blijven omdat M. nog in Iran was. M. verliet vervolgens op illegale wijze Iran. Daarna wachtte u tot M. in België was alvorens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. M. diende meteen na haar aankomst op 12 november 2020 haar tweede verzoek tot internationale bescherming in. U wachtte nog een maand omdat u eerst wou weten of u veroordeeld was in Iran en u zeker was dat u niet kon terugkeren. Op 28 december 2020 diende u dan eveneens een verzoek tot internationale bescherming in. Zo'n jaar geleden, u verbleef reeds in België, ontving uw ex-echtgenoot op zijn telefoon uw vonnis waarbij u tot een jaar gevangenis werd veroordeeld en bezorgde u dat.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; een kopie van uw shenasnameh (geboorteteboekje); een kopie van uw scheidingsakte; een kopie van een brief van de dienst openbaar welzijn van de Teheran waarin wordt bevestigd dat u gescheiden bent en geen recht meer heeft op een uitkering en ziekteverzekering vanaf 15/11/1392 (04/02/2014); een kopie van een verzoek tot borgstelling van de Algemene en Revolutionaire rechtbank regio 21 van Teheran aan het pandenregister van Teheran betreffende een pand dat eigendom is van N. R. A., d.d. 01/10/1396 (22/12/2017); een kopie van een document betreffende het statuut van de gevangene van de organisatie van de penitentiaire inrichtingen en de veiligheidshandelingen, met afdrukdatum 21/09/1397 (12/12/2017), op uw naam; een kopie van een deels leesbaar verslag van de Niroye Entezami aan de dienst van de Ettelaat (beide onderdelen van de veiligheidsdiensten) betreffende corruptie en het houden van een bordeel, d.d. 24/09/1397 (15/12/2018); een kopie van een brief van het pandenregister van Teheran aan afdeling twee van de onderzoeksrechter van de Algemene en Revolutionaire rechtbank regio 21 Teheran, betreffende de notering van een pand in het arrestboek en het registerdossier, met afdrukdatum 01/10/1397 (22/12/2018); een kopie van een brief van het pandenregister van Teheran aan afdeling twee van de onderzoeksrechter van de Algemene en Revolutionaire rechtbank regio 21 Teheran, betreffende dat er op het pand geen hypotheek meer rust, afdrukdatum 01/10/1397 (22/12/2018); een kopie van een vonnis van de strafrechtbank twee, afdeling 1099, van Teheran, met opmaakdatum 15/12/1397 (06/03/2019) betreffende uw veroordeling en deze van uw dochter; een kopie van een expertise door een gerechtsdeskundige voor een waardebepaling van een pand, d.d. 18/03/1398 (03/06/2019); een kopie van een aanhoudingsbevel op uw naam, opmaakdatum 24/08/1399 (14/11/2020); een kopie van een onleesbaar document waarbij geschreven staat dat het gaat om een oproepingsbrief om de beschuldigde over te dragen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas op 28 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming indiende, terwijl uit de stempels uit uw paspoort blijkt dat u reeds op 29 december 2019 de Schengenzone binnenkwam.

Uw rechtvaardiging voor uw laattijdige verzoek, met name dat u eigenlijk niet van plan was te blijven en dat als uw dochter M. niet naar België zou komen, dat u zou terugkeren (CGVS, p. 5), volstaan hier niet. Integendeel, geconfronteerd met de vaststelling dat uw dochter M. reeds een maand eerder dan u een verzoek indiende, repliceerde u dat u aan het wachten was of u in Iran veroordeeld zou worden en dat u anders zou terugkeren (CGVS, p. 6). In het licht van uw verklaringen dat u zo snel mogelijk na uw vrijlating uw vertrek regelde en er reeds tegen u in Iran was gezegd dat het vonnis een jaar gevangenisstraf zou zijn (CGVS, p. 7, 14), snijdt voorgaande dan ook geen hout. Hiermee zet u de ernst van uw verzoek danig op de helling. Een dergelijke houding is dan ook niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw dochter R. A. K. M. (O.V. (...)) in haar tweede verzoek. In het kader van haar verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen voorgaande appreciatie niet. Uw identiteit noch uw scheiding staan hier ter discussie. Het document betreffende het statuut van de gevangene en het door u ingediende vonnis werden reeds hierboven besproken. Wat betreft deze en de andere door u neergelegde juridische documenten dient er op gewezen te worden dat om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verweerder heeft middels zijn nota van 24 januari 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer 269 743 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen of de synthesesamenvatting.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekster in de zaak RvV 269 743 heeft de Raad echter op 28 januari 2022 per aangetekende brief gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster in de zaak 269 743 wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 269 742, is de dochter van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 269 743. Verzoeksters beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van tweede verzoekster worden dezelfde middelen aangevoerd als in het verzoekschrift van eerste verzoekster. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2.3. Bij beschikking van 31 maart 2022 op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide partijen rapporten voor te leggen aangaande de beoordeling van (de bewijswaarde) van Iraanse documenten.

Verzoeksters brengen op 14 april 2022, volgend op de beschikking van 31 maart 2022, volgende informatie bij:

- Landinfo, CGRS, SEM, "Country report, Iran: Criminal procedures and documents", december 2021 met weergave van de weblink;
- Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen ambtsbericht Iran", Den Haag, februari 2021 met weergave van de weblink;
- Danish Refugee Council, "Iran: Judicial issues, Joint report from the Danish Immigration Service and The Danish Refugee Council based on interviews in Tehran, Iran, and London", United Kingdom, oktober 2017 met weergave van de weblink;
- Immigration and Refugee Board of Canada, "Responses to Information Requests, IRN200131. E", maart 2020 met weergave van de weblink;
- EASO, "COI Query Iran, Release on temporary bail, court documents, exit from Iran", april 2020 met weergave van de weblink.

Verweerder heeft, middels een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op 19 april 2022 aan de Raad volgende documenten overgemaakt:

- COI Focus Iran "Arrestatiebevel" van 29 mei 2019;
- COI Focus Iran "Corruptie en documentenfraude" van 13 januari 2020;
- COI Focus Iran "Online opvolgen van een juridisch dossier" van 8 april 2019.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

Verzoeksters voeren beiden, gespreid over vier middelen, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4.1 en 4.3 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 10 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van het vertrouwensbeginsel, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeksters geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Er wordt concreet ingegaan op eerste verzoeksters vrijwillige terugkeer naar Iran in 2013, de periode tussen 2013-2019 als voortvluchtige in Iran en haar uiterlijk en tatoeages. Eerste verzoekster benadrukt ook voorts dat ze bewijs heeft voorgelegd dat ze veroordeeld is en wijst op het bijkomend document gericht aan haar vader waarin staat dat hij zowel haar als haar moeder moet overleveren aan de Iraanse overheid bij terugkeer. Tweede verzoekster benadrukt de voorgelegde (juridische) stukken en gaat in op de verhaallijn en tegenstrijdigheden die volgens haar te verklaren zijn door haar profiel van een getraumatiseerde demente vrouw.

Beide verzoeksters betogen verder dat geen rekening werd gehouden met hun achtergrond en specifieke profiel. Eerste verzoekster stelt te kampen met een zware depressie die gepaard gaat met ernstige geheugen- en concentratieproblemen. Tweede verzoekster benadrukt dat ze ongeschoold en analfabeet is en wijst op haar medische problemen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, menen verzoeksters dat het CGVS heeft nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient overgegaan te worden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er diende volgens verzoeksters een daadwerkelijk onderzoek plaats te vinden om te kunnen beoordelen of er effectief een persoonlijk risico bestaat.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van de verzoekschriften worden volgende documenten toegevoegd:

- oproepingsbrief gericht aan eerste verzoeksters vader om verzoeksters bij terugkeer over te dragen aan justitie;
- medisch attest in hoofd van tweede verzoekster van 20 december 2021.

3.2.2. Op 14 april 2022 brengt tweede verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met een medisch attest (en de vertaling ervan).

3.2.3. Verweerder brengt op 19 april 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met volgende stukken:

- COI Focus Iran “Arrestatiebevel” van 29 mei 2019;
- COI Focus Iran “Corruptie en documentenfraude” van 13 januari 2020;
- COI Focus Iran “Online opvolgen van een juridisch dossier” van 8 april 2019.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 4.1 en 4.3 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 10 van richtlijn 2013/32 wordt er vooreerst op gewezen dat deze artikelen reeds werden omgezet in Belgisch recht in onder meer de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Bijgevolg kunnen verzoeksters zich niet dienstig en rechtstreeks beroepen op voormelde artikelen van de Kwalificatierichtlijn en van de richtlijn 2013/32. Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt evenwel rekening gehouden. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van verzoekers om internationale bescherming (hoofdstuk II van de richtlijn 2013/32/EU) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van de middelen kan in zoverre niet worden aangenomen.

Waar verzoeksters de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.5. Wat betreft de (eventuele) bijzondere procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verweerder hierbij niet heeft nagelaten rekening te houden met de door eerste verzoekster aangehaalde psychologische problemen. De commissaris-generaal heeft echter met reden vastgesteld dat eerste verzoekster geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedure noden kunnen blijken noch er zelf heeft kunnen vaststellen. Waar eerste verzoekster vermeldde dat ze zich bepaalde zaken niet kan herinneren omwille van medicatie die zij neemt en heeft genomen, waaronder slaappillen en antidepressiva, en dat deze een nadelig effect hebben op het lange termijngeheugen, moet samen met verweerder worden vastgesteld dat eerste verzoekster tot op heden geen enkel medisch attest heeft neergelegd ter staving van voormelde beweringen. Er liggen thans dan ook geen elementen voor die een aantasting van eerste verzoeksters geheugen aantonen waardoor zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Er zijn in casu geen redenen om aan te nemen dat eerste verzoekster niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Eerste verzoekster blijft voorhouden dat haar depressie gepaard gaat met ernstige geheugen- en concentratieproblemen doch slaagt er niet in deze problemen te staven. Haar loutere beweringen dat ze moeilijk tijdsindicaties kan geven en haar geheugen is aangetast kunnen dan ook niet volstaan.

Inzake de neergelegde foto's van verwondingen en een attest van de huisarts, moet de Raad vaststellen dat hoewel deze stukken het bestaan van bepaalde littekens aantonen, zij geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de genoemde littekens werden opgelopen, noch voor het feit dat hierdoor psychologische problemen of een trauma werden opgelopen. In de voorgelegde stukken worden overigens geenszins de precieze feitelijke omstandigheden geschetst waarin deze littekens werden opgelopen

Bovendien merkt de Raad op dat eerste verzoekster bij aanvang van haar gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of haar depressie of medicatie enige invloed heeft op haar en of zij in staat is haar relaas uiteen te zetten waarop zij aangaf in staat te zijn het gehoor te doen (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 3). Er werd haar hierbij meegedeeld dat indien zij een nood had tot een pauze zij dit ook steeds kon aangeven (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 3). Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat eerste verzoekster overigens in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 30 november 2020).

Gelet op het voorgaande wordt in de eerste bestreden beslissing terecht geconcludeerd dat verzoekster geen specifieke steunmaatregelen worden verleend.

Wat betreft tweede verzoekster heeft de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing geoordeeld dat er geen elementen kenbaar werden gemaakt of konden vastgesteld worden waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Tweede verzoekster benadrukt ongeschoold en analfabeet te zijn en wijst op haar gevorderde leeftijd alsook op haar medische problemen. Ze stelt getraumatiseerd te zijn, aan dementie te lijden, een leverpatiënt te zijn alsook te lijden aan hepatitis B en diabetes. Ze legt in dit verband tevens een medisch attest neer van 20 december 2021.

De Raad moet vooreerst inzake het neergelegd attest van 20 december 2021, opgesteld op basis van een éénmalige consultatie, vaststellen dat dit attest de medische voorgeschiedenis van tweede verzoekster omvat alsook een oplijsting van medicatie met als diagnose: "psychisch beeld van verdringing of begin dementie". Dit attest bevat echter verder geen medische analyse noch informatie over hoe de arts, waarvan niet duidelijk is of deze een huisarts of specialist betreft, tot deze diagnose kwam. In tegendeel, de arts lijkt zich hierbij voornamelijk, zij het niet uitsluitend, te steunen op de eigen verklaringen van tweede verzoekster. Nergens uit dit medisch attest blijkt immers dat er ook maar enig medisch onderzoek werd gevoerd om tweede verzoeksters beweringen en verklaringen inzake haar vergeetachtigheid en trauma te onderbouwen zodat niet zonder meer een aantasting van haar geheugen en cognitieve vermogens kan aangenomen worden, waardoor tweede verzoekster zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze mee te delen. In tegenstelling tot wat wordt

voorgehouden kan uit dit attest niet zonder meer afgeleid worden dat het vaststaat dat dat tweede verzoekster aan dementie lijdt nu een andere mogelijke diagnose “verdringing” is gelet op de bewoordingen van de diagnose. Tweede verzoekster toont niet aan dat er een verder neurologisch of ander medisch onderzoek heeft plaatsgevonden en brengt geen attesten bij waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat zij niet bij machte was/is om haar persoonlijk onderhoud te volbrengen en aan haar verplichtingen te voldoen in het kader van haar beschermingsverzoek.

Tweede verzoekster brengt middels een aanvullende nota van 14 april 2022 een medisch attest bij doch kan ook hiermee geen afbreuk doen aan voorgaande conclusie. Hoewel in dit medisch attest van neuroloog A. M. wordt gesteld dat tweede verzoekster werd opgenomen voor behandeling en zij door ernstige depressie en langdurig gebruik van kalmerende medicaties niet in staat is om de onderwerpen te onthouden en in haar geheugen te bewaren en zich correct uit te drukken, moet de Raad vaststellen dat dit attest ongedateerd is, oorspronkelijk werd opgesteld in het Farsi alsook geen origineel blijkt te zijn. Uit dit bijgevoegd attest kan geenszins opgemaakt worden waar en wanneer het werd opgesteld noch wordt enigszins gespecificeerd waarom, waar en wanneer tweede verzoekster zou zijn opgenomen voor behandeling noch wordt aangegeven waaruit de diagnose en behandeling bestaat. Bovendien is dit attest, waarvan de oorsprong niet te verifiëren is uiterst beknopt en bevat het verder geen medische analyse noch informatie over hoe de arts, waarvan niet duidelijk is of deze een huisarts of specialist betreft, tot deze diagnose kwam. Ter terechtzitting kunnen geen verdere toelichtingen verstrekt worden. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat dit attest enige doorslaggevende bewijswaarde geniet in die mate dat het afbreuk kan doen aan de conclusie dat tweede verzoekster geen afdoende elementen bijbrengt die toelaten te besluiten dat zij niet in machte was om haar persoonlijk onderhoud te volbrengen en aan haar verplichtingen te voldoen.

Door verder te benadrukken dat ze ongeschoold en analfabeet is, te wijzen op haar gevorderde leeftijd alsook haar medische problemen (ze is een leverpatiënt, lijdt aan hepatitis B en diabetes) toont tweede verzoekster geenszins aan deze elementen haar hebben belet op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Het gegeven dat zij ongeschoold is en niet kan lezen noch schrijven heeft verzoekster niet belet om haar vrij relaas uiteen te zetten noch te antwoorden op de desnoods aangepaste vragen (cf. persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 6-7). Uit nazicht van haar administratief dossier blijkt overigens dat het persoonlijk onderhoud vlot is verlopen en dat tweede verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar haar medische problemen waarbij zij werd gemeld dat indien een pauze gewenst is, zij dit kan aangeven (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 2). Ze merkte verder op het einde van haar persoonlijk onderhoud op alles te hebben kunnen vertellen en gaf daarbij niet aan dat haar medische problemen haar hebben belet in de uiteenzetting van haar relaas (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 15-16).

Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat tweede verzoekster overigens in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 15 februari 2021).

Hierbij kan voor beide verzoeksters nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

De Raad kan gelet op wat voorafgaat concluderen dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeksters gerespecteerd worden evenals dat zij kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeksters zetten uiteen dat zij bij terugkeer naar Iran vrezen (opnieuw) vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten. Ze wijzen op de politieke activiteiten van eerste verzoekster die ertoe hebben geleid dat zij bij terugkeer naar Iran in 2013 werd aangehouden aan de luchthaven en van spionage werd beschuldigd. Verzoeksters wijzen verder op hun problemen in 2018 met hun burens wegens het uiterlijk van eerste verzoekster (tatoeages) en omwille van hun hond en geven aan eind 2018 gearresteerd en

vastgehouden te zijn geweest en in 2019 veroordeeld wegens “corruptie op aarde” en als “overtreders van de morele orde” nadat ze werden beschuldigd van prostitutie.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters’ vluchtrelaas en hun vervolgingsproblemen met de Iraanse autoriteiten.

3.3.6.2. Wat betreft eerste verzoeksters politieke activiteiten en de vervolgingsfeiten waarop haar eerste verzoek om internationale bescherming was gesteund, dient de Raad samen met de commissaris-generaal in de eerste plaats op te merken dat zij niet betwist dat zij op 1 februari 2013 afstand heeft gedaan van dit eerste verzoek en vrijwillig terugkeerde naar Iran. De commissaris-generaal heeft in de eerste bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat het gegeven dat eerste verzoekster vrijwillig terugkeerde naar het land dat zij ontvlucht zou zijn uit angst voor haar autoriteiten, geenszins verenigbaar is met de door haar doorheen haar eerste verzoek beweerde ernstige vrees voor diezelfde Iraanse autoriteiten. Er wordt zodoende met reden geoordeeld dat dit persoonlijk handelen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst ondermijnt van de door eerste verzoekster steeds voorgehouden vrees. Dat eerste verzoekster zich genoodzaakt zag om terug te keren omwille van de gezondheidssituatie van haar moeder, kan gelet op de ernst van de door haar beweerde vrees, met name dat haar leven in gevaar was in Iran bezwaarlijk als afdoende en aanvaardbare verschoningsgrond gelden, te meer uit eerste verzoeksters verklaringen eveneens blijkt dat haar moeder na het vertrek van haar en haar zus M. omwille van hun voorgehouden deelname aan de groene beweging meerdere keren zou zijn lastiggevallen door de autoriteiten (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 11-12). Het is dan ook volgens de Raad weinig aannemelijk dat eerste verzoekster zich voor haar terugkeer naar Iran op geen enkele manier informeerde over of zij in Iran gerechtelijk vervolgd was geweest omwille van haar deelname aan de Groene beweging (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 12). Haar rechtvaardiging hiervoor, met name dat ze niet in een heldere staat van denken was en er misschien nood was aan een leverdonor voor haar moeder kan gelet op de beweerde ernst van de eerdere ingeroepen vrees, niet volstaan om haar geloofwaardigheid te herstellen.

De Raad merkt in dit verband op dat tweede verzoekster, de moeder, uitdrukkelijk aangaf dat eerste verzoekster overigens uiteindelijk niet werd veroordeeld en de zaak werd geseponeerd (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 9).

Eerste verzoekster betoogt dat er geen andere uitweg was dan haar terugkeer doch de Raad wijst er bovendien op dat, gelet op de ernst van de beweerde vrees van eerste verzoekster, geenszins wordt aangetoond dat er buiten de vrijwillige terugkeer van eerste verzoekster geen andere manieren waren voor de moeder (in casu de tweede verzoekster) om wat betreft haar medische toestand en een eventuele leverdonor bijstand van familie te verkrijgen zij het in Iran waar nog twee zussen en twee broers van haar woonachtig zijn (Verklaring DVZ tweede verzoekster, p. 9) zij het via een visum kort of lang verblijf rekening houdend met het gegeven dat blijkens de bestreden beslissingen één van haar dochters reeds meer dan twintig jaar in België verblijft en een andere dochter in 2009 werd erkend als vluchteling.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat ondanks de voorgehouden vrees voor de Iraanse autoriteiten eerste verzoekster heeft verklaard dat zij na de afstand van haar eerste beschermingsverzoek terugkeerde naar Iran met een laissez-passer die werd afgegeven door de Iraanse ambassade (Verklaring volgend verzoek eerste verzoekster van 30 november 2020, punt 15 en 18). Daarenboven moet de Raad vaststellen dat hoewel verzoekster verklaart te zijn teruggekeerd naar Iran na afstand van haar beschermingsverzoek in 2013 wegens de gezondheidssituatie van haar moeder zij evenwel nog jarenlang in Iran is verbleven.

Gelet op het bovenstaande kan geen geloof gehecht worden aan de problemen van eerste verzoekster die zij uiteenzette tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij als politieke activiste, die zou hebben deelgenomen aan de groene beweging, aan een hoger vervolgingsrisico zou worden blootgesteld.

3.3.6.3. Waar eerste verzoekster wijst op haar arrestatie meteen na haar aankomst in Iran, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat hieraan geen geloof kan worden gehecht nu eerste verzoeksters eerdere problemen niet geloofwaardig werden bevonden. Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van deze aanhouding omwille van eerste verzoeksters politiek activisme verder ondermijnd door tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. In de bestreden beslissingen wordt als volgt overwogen:

“De geloofwaardigheid van deze aanhouding wordt bovendien verder ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen. Zo verklaarde u bij de Dienst

Vreemdelingenzaken dat u slechts twee dagen op de luchthaven werd vastgehouden (Verklaring 1e volgend verzoek DVZ, vraag 16), terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde het niet exact te weten, dat u naar wat u zich herinnert één week werd vastgehouden of misschien zelfs twee weken (CGVS 2e VIB, p. 8, 11). Geconfronteerd hiermee, stelde u dat het een misverstand was en dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat het drie dagen of een week was geweest en u ook op het Commissariaat-generaal had gezegd dat u het niet zeker wist (CGVS 2e VIB, p. 13). Het louter aanpassen van uw verklaringen doet echter geen afbreuk aan voorgaande duidelijke tegenstrijdigheid. U ondertekende immers voor de DVZ uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. U verklaarde verder dat u na uw vrijlating maandelijks een handtekening bij de autoriteiten moest gaan zetten, maar omdat u hier geïntimideerd werd, besloot u na enkele maanden hiermee te stoppen en Teheran te verlaten. U ging inwonen bij familie van uw vader zijn geboortedorp (CGVS 2e VIB, p. 8-9, 14). Gelet dat u echter tegelijkertijd aangaf dat u na uw vrijlating op de luchthaven in de gaten werd gehouden, onder toezicht werd geplaatst en u het gevoel had dat u achtervolgd werd (CGVS 2e VIB, p. 13-14), kan uw keuze voor een zo voor de hand liggende plek dan ook op zijn minst merkwaardig genoemd worden. Dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw gebrek aan informatie over wat er gebeurde na uw vertrek uit de woning van uw moeder in Mehrabad. Zo dacht u dat de autoriteiten een eerste keer langskwamen op de dag dat u zich opnieuw diende aan te melden of in de dagen die daarop volgden en dat zij gedurende zo'n zeven of acht maanden bleven langs gekomen, maar u wist niet hoe vaak noch wist u wie dit was (CGVS 2e VIB, p. 15). U stelde het nooit over deze zaken met uw moeder gehad te hebben noch het haar gevraagd te hebben (CGVS 2e VIB, p. 15). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien verklaarde uw moeder daarentegen dat zij u wel degelijk had ingelicht hierover en dat zij u vertelde dat zij twee maanden na uw vertrek uit Teheran een eerste keer langskwamen en dat zij hierna over een periode van drie maanden nog drie keer langskwamen (CGVS Z., p. 10)." Verzoeksters laten voormelde tegenstrijdigheid inzake de duur van de arrestatie volledig ongemoeid. Ook gaan zij geenszins in op eerste verzoeksters gebrek aan (interesse inzake) informatie over de gebeurtenissen na haar vertrek uit de woning van haar moeder. Zodoende kunnen zij deze vaststellingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, niet in een ander daglicht stellen. Waar wordt betoogd dat het CGVS ten onrechte motiveert dat eerste verzoekster naliet haar moeder te informeren moet de Raad erop wijzen dat dit betoog rust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Er wordt immers eerste verzoekster niet verweten haar moeder niet op de hoogte te hebben gebracht van haar problemen doch gesteld dat zij zelf niet over informatie beschikt over de gebeurtenissen na haar vertrek bij haar moeder. Het is in deze context dat eerste verzoekster zelf verklaarde niet te weten welke autoriteiten, en hoe vaak, bij haar moeder zijn langs geweest en dat zij het hierover niet heeft gehad met haar moeder (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 15). Eerste verzoekster kan dan ook niet volstaan met selectief te wijzen op andere passages uit het persoonlijk onderhoud waaruit zou blijken dat haar moeder van al haar problemen op de hoogte is om haar eigen gebrek aan informatie te verklaren. Er wordt evenwel gerepliceerd op de motivering inzake het vertrek uit Teheran en eerste verzoeksters keuze om te verblijven bij haar familie in het geboortedorp van haar vader. Hieromtrent wordt betoogd dat eerste verzoekster heeft getracht een oplossing te zoeken in Iran zelf door vier jaar lang in een ruraal gebied aan de andere kant van Iran te wonen en dat zij na vier jaar terugkeerde naar haar moeder in de hoop niet meer gevisieerd te worden door de autoriteiten. Met dergelijk betoog brengt eerste verzoekster echter geen argumenten bij ter ontkrachting van de bevinding dat haar keuze voor een zo voor de hand liggende plek dan op zijn minst merkwaardig genoemd kan worden daar zij tegelijkertijd aangaf dat zij na haar vrijlating op de luchthaven in de gaten werd gehouden, onder toezicht werd geplaatst en het gevoel had dat zij achtervolgd werd (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 13-14). Dat eerste verzoekster, ondanks haar voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten wegens haar politiek activisme waardoor zij ook aan de luchthaven zou aangehouden zijn, ervoor opteerde om toch jarenlang in Iran te blijven, eerst bij haar moeder en erna vier jaar bij de familieleden langs vaderskant om terug bij haar moeder te eindigen in Alia Shahr, doet overigens verder afbreuk aan de ernst en actualiteit van haar voorgehouden problemen uiteengezet in haar eerste beschermingsverzoek. Zo eerste verzoekster werkelijk werd vervolgd en vervolging vreesde vanwege de Iraanse autoriteiten en nood had aan internationale bescherming wegens haar deelname aan de groene beweging kon redelijkerwijze verwacht worden dat zij in plaats van jarenlang op voor de hand liggende plaatsen onder te duiken en als "voortvluchtige" te leven veel sneller aanhoudende pogingen zou ondernomen hebben om Iran te ontvluchten.

Voorts kan vastgesteld worden dat volgende pertinente motieven geenszins betwist noch weerlegd worden:

“Voorts is het opmerkelijk dat u enerzijds verklaarde dat gedurende de vier jaar dat u in Darwisjoon verbleef, u heel de tijd een illegale manier zocht om met uw moeder naar België te komen. U had immers geen paspoort en uw moeder wou niet zonder u vertrekken (CGVS 2e VIB, p. 9). Anderzijds reisde uw moeder in deze periode wel alleen en legaal naar België, met name op 11 augustus 2018, en verbleef hier twee maanden alvorens terug te keren naar Iran (CGVS Z., p. 15). Bij uw beweringen aangaande het al dan niet bezitten van een paspoort dienen trouwens de nodige vraagtekens gezet te worden. Waar u voor het CGVS in het kader van onderhavig verzoek beweert dat u uw Iraans paspoort verloor toen u voor het eerst naar België kwam (CGVS 2e VIB, p. 11), beweerde u voor het CGVS bij uw eerste verzoek dat u uw paspoort aan een smokkelaar had gegeven (CGVS 1e VIB, p. 2). Voor de DVZ beweerde u dan weer in uw huidig verzoek dat u nooit een paspoort heeft gehad (Verklaring 1e volgend verzoek DVZ, vraag 18).” Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze overwegingen over en maakt ze tot de zijne.

Tot slot dient ook nog gewezen te worden op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeksters inzake eerste verzoeksters terugkeer naar haar moeder na vier jaar in Darwisjoon gewoond te hebben. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat eerste verzoekster niet kon antwoorden op de vraag sinds wanneer haar moeder in Alia Shahr woonde en aangaf dat ze dit niet eens had gevraagd aan haar moeder (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 17) terwijl zij eerder verklaarde dat zij haar moeder, na deze periode van vier jaar, zelf had gevraagd om haar woning te verkopen en naar een andere buurt te verhuizen, wat zij volgens eerste verzoekster ook deed (persoonlijk onderhoud, eerste verzoekster, p. 9). Bovendien wordt met reden aangestipt dat eerste verzoekster verklaarde dat haar moeder, zijnde tweede verzoekster, reeds drie maanden nadat eerste verzoekster onderdook verhuisde naar Alia Shahr, waarbij zij na twee jaar van woning veranderde binnen Alia Shahr zelf (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 10-11). Verzoeksters brengen geenszins dienstige argumenten bij ter ontkrachting van bovenstaande motieven.

Bovenstaande bevindingen nopen ook de Raad ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan eerste verzoeksters bewering dat zij gearresteerd werd in Iran bij terugkomst uit België, dat zij als gevolg hiervan maandelijks een handtekening diende te gaan zetten en dat zij, nadat zij hiermee ophield, ondergedoken leefde gedurende vier jaar.

3.3.6.4. Wat betreft de problemen die verzoeksters kenden met de Iraanse autoriteiten na hun verhuis naar Alia Shahr, dient ook hier vastgesteld te worden dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. In de bestreden beslissingen wordt ten eerste met reden het volgende aangegeven:

“Opnieuw werden er tal van tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld in de verklaringen van u en uw moeder. Zo verklaarde u dat u nog maar een maand opnieuw bij uw moeder woonde wanneer jullie er gearresteerd werden (CGVS 2e VIB, p. 17). Uw moeder daarentegen situeerde deze arrestatie echter zo’n zes à zeven maanden nadat u opnieuw bij haar kwam wonen (CGVS Z., p. 11). Jullie verklaarden echter wel beiden dat de arrestatie op uw verjaardag plaatsvond, met name de 20e van de maand “azar” of de negende maand van (xxx) (xx2018) (CGVS 2e VIB, p. 17-18 / CGVS Z., p. 12). Dit is echter opmerkelijk gezien uit uw shenasnameh blijkt dat u op de 26e van de negende maand in (xxx) (xx1989) geboren bent. Voorts verklaarde u dat op de dag van de arrestatie er eveneens twee andere personen in jullie woning aanwezig waren en ook gearresteerd werden, met name de beste vriendin van uw moeder K. K. en haar dochter M. G., die u als tante en nicht beschouwt (CGVS 2e VIB, p. 18). Uw moeder daarentegen verklaarde aanvankelijk dat enkel M., een vriendin van u, ook aanwezig was die avond en gearresteerd werd (CGVS Z., p. 11). Pas wanneer uw moeder geconfronteerd werd met de naam K. K., gaf zij aan dat deze persoon ook aanwezig was die avond en dat dit haar volledig ontschoten was. Zij stelde echter dat K. louter een vriendin van u was (CGVS Z., p. 14). U verklaarde verder dat u drie dagen na uw aanhouding naar de gevangenis van Shahr-e Rey werd overgebracht en u legde ter ondersteuning hiervan een document voor dat werd aangemaakt wanneer u naar deze gevangenis moest (CGVS 2e VIB, p. 8, 10). In dit document, met name van de Organisatie van de penitentiaire inrichtingen en veiligheidshandelingen betreffende het Statuut van de gevangene, wordt als aanhoudingsdatum en transferdatum naar de gevangenis 27/09/1397(18/12/2018) vermeld, oftewel zeven dagen nadat u beweerde aangehouden te zijn. Bovendien is het bevreemdend dat hierin vermeld wordt bij uw gerechtelijk statuut dat u veroordeeld bent, hoewel uit het door u ingediende vonnis van de Strafrechtbank blijkt dat uw vonnis pas werd uitgesproken op 15/12/1397 (06/03/2019), m.a.w. drie maanden na het opstellen van dit document. Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie beweerde arrestatie en bijgevolg jullie gevangenschap en veroordeling.” Verzoeksters slagen er geenszins in voormelde tegenstrijdigheden te verklaren.

Waar verzoeksters betogen dat er bewijs voorligt van hun vasthouding en wijzen op de neergelegde documenten, betwisten noch weerleggen zij echter de concrete vaststelling dat in het document van de Organisatie van de penitentiare inrichtingen en veiligheidshandelingen betreffende het Statuut van de gevangene, als aanhoudingsdatum en transferdatum naar de gevangenis (xxx) (xx2018) vermeld wordt, oftewel zeven dagen nadat verzoeksters beweerden aangehouden te zijn. Bovendien is het ook volgens de Raad bevreemdend dat hierin bij het gerechtelijk statuut wordt vermeld dat eerste verzoekster veroordeeld is, hoewel uit het ingediende vonnis van de Strafrechtbank blijkt dat eerste verzoeksters vonnis pas werd uitgesproken op 15/12/1397 (06/03/2019), zijnde drie maanden na het opstellen van voormeld document hetgeen de geloofwaardigheid van de beweerde arrestatie en gevangenschap alsook veroordeling verder ondermijnt.

Verzoeksters benadrukken verder het neergelegd bewijs inzake hun veroordelingen en voegen aan hun verzoekschriften nog een document bij gericht aan eerste verzoeksters vader en tweede verzoeksters ex-echtgenoot waarin zou staan dat beide verzoeksters bij terugkeer moeten overgeleverd worden aan de Iraanse overheid.

Inzake de veroordeling kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in volgende motivering:

“Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vervolging door de Iraanse autoriteiten na uw beweerde arrestatie in Alia Shahr blijkt verder uit tal van merkwaardigheden die werden vastgesteld in de verklaringen van u en uw moeder. Zo dient vastgesteld te worden dat u en uw moeder bijzonder vaag bleven over wanneer u en uw moeder veroordeeld werden en jullie dit vonnis ontvingen. Zo verklaarde u dat het vonnis werd uitgesproken toen u nog in de gevangenis zat, maar dat uw moeder reeds vrij was. U voegde hier aan toe dat wanneer u over dit vonnis te weten kwam, u reeds Iran verlaten had (CGVS 2e VIB, p. 18). Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen de uitspraak van het vonnis en uw kennisname hiervan, stelde u niet te weten of dit een paar dagen of een paar maanden was (CGVS 2e VIB, p. 19). Ook uw moeder slaagde er evenmin in hierover eenduidige verklaringen af te leggen. Zo repliceerde zij op de vraag wanneer zij veroordeeld werd, dat het vonnis werd uitgesproken in de maand mehr (september/oktober) van vorig jaar, zonder dat zij dit verder kon specificeren (CGVS Z., p. 12). Voorts stelde zij dat zij dat vonnis had ontvangen wanneer zij reeds in België was (CGVS Z., p. 13). Geconfronteerd met de data op het door jullie neergelegde vonnis (het vonnis zou geveld zijn op 15/12/1397 – 6 maart 2019), stelde uw moeder dan dat zij nog in Iran was wanneer het vonnis was uitgesproken, maar dat zij het hier ontvangen had (CGVS Z., p. 14). Dat jullie er niet in slagen om duidelijkheid te scheppen over elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie beweerde vervolging door diezelfde autoriteiten. Voorts verklaarde u dat uw moeder na haar vrijlating uit de gevangenis vier of vijf maanden enkel bij uw tante S. of F. verbleef waarna zij Iran verliet (CGVS 2e VIB, p. 19). U vertelde dat u na uw vrijlating korte tijd bij uw vader verbleef in Mehrabad en daarna opnieuw in uw woning in Alia Shahr ging wonen tot uw vertrek uit Iran (CGVS 2e VIB, p. 19). Uw moeder daarentegen verklaarde dat zij na haar vrijlating twee maanden bij haar zus F. verbleef en hierna nog zes of zeven maanden in de woning van haar ex-echtgenoot, die als haar borg had gediend, had verbleven (CGVS Z., p. 13). Uw moeder – die zich vreemd genoeg niet meer kon herinneren wanneer u was vrijgekomen (CGVS Z., p. 13) – verklaarde dat u na uw vrijlating opnieuw in het geboortedorp van uw vader ging wonen om van daar uit Iran te verlaten (CGVS Z., p. 14). Voorts verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Iran verliet in de zevende maand van 1398 (oktober/november 2019) (Verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 16). Uw moeder verklaarde echter dat u bij haar vertrek uit Iran, wat volgens haar paspoort op 29 december 2019 was, nog in Iran verbleef (CGVS Z., p. 5). Dat jullie opnieuw wat betreft eenvoudige kernelementen van jullie asielrelaas er niet in slagen coherente verklaringen af te leggen, is geenszins aannemelijk, te meer uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat jullie elkaar in die periode nog zagen en u haar onder meer met haar visum hielp (CGVS Z., p. 5, 13).”

Omtrent de bij de verzoekschriften toegevoegde documenten gericht aan eerste verzoeksters vader en tweede verzoeksters ex-echtgenoot waarin zou staan dat beide verzoeksters bij terugkeer moeten overgeleverd worden aan de Iraanse overheid, moet vooreerst opgemerkt worden dat deze stukken niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen deze stukken niet in overweging worden genomen aangezien het niet mogelijk is hun inhoud na te gaan. De Raad dient hierbij op te merken deze documenten in de beide verzoekschriften geïnventariseerd zijn als zijnde stuk 3 waarin zou staan dat beide verzoeksters bij terugkeer moeten overgeleverd worden aan de Iraanse overheid doch telkens bestaan uit twee verschillende stukken. Het

eerste document dat werd toegevoegd als stuk nr. 3 aan beide verzoekschriften lijkt qua vorm identiek te zijn aan het stuk nr. 6 dat zich reeds in de groene map in het administratief dossier van tweede verzoekster bevindt, waarbij moet vastgesteld worden dat dit stuk niet volledig kon vertaald worden gelet op de onleesbare delen ervan zodat in de in het administratief dossier opgenomen vertaling de namen, een datum en de naam van de deurwaarder op dit document ontbreken waardoor de volledige inhoud geenszins kan nagegaan worden. Inzake het tweede document dat aan beide verzoekschriften als stuk 3 werd toegevoegd, moet eveneens opgemerkt worden dat, zelfs zonder enige vertaling, dit document qua vorm en opmaak identiek lijkt te zijn aan stuk nr. 7 dat zich reeds in de groene map in het administratief dossier van eerste verzoekster bevindt en wordt aangeduid als het arrestatiebevel. In zoverre dit aan de verzoekschriften toegevoegd document inhoudelijk overeen zou komen met een kopie van het document betreffende het statuut van de gevangene van de organisatie van de penitentiaire inrichtingen en de veiligheidshandelingen van (xx)2017/8? kan dan ook gewezen worden op de bevindingen hieromtrent (inzake de inhoud ervan) in de bestreden beslissingen. Geheel ten overvloede kan de Raad met betrekking tot dit document nog vaststellen dat het slechts een kopie blijkt te zijn waarbij moet opgemerkt worden dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Daarnaast kan de Raad met betrekking tot de juridische documenten toevoegen dat uit de beschikbare informatie onmiskenbaar naar voren komt dat er veel valse juridische documenten uit Iran in omloop zijn en dat er een groot aantal vervalsingen blootgelegd worden wat betreft specifiek de juridische documenten (COI Focus Iran, Corruptie en documentenfraude van 13 januari 2020, p. 7-8).

Verzoeksters betogen dat uit de bijgebrachte informatie blijkt dat omkoping zeer moeilijk is binnen rechtbanken, zeker in hun geval gelet op het gebrek aan een machtspositie of financiële middelen om invloed te kunnen uitoefenen op de rechtbank in Iran. Verzoeksters wijzen ook op informatie aangaande de kenmerken van juridische documenten. Zij gaan er hiermee echter aan voorbij dat uit de door hen bijgebrachte informatie evenwel blijkt dat het relatief eenvoudig is om een gerechtelijk document te vervalsen (Immigration and Refugee Board of Canada, “Responses to Information Requests, IRN200131. E”, maart 2020, punt 5. Fraudulent Documents).

Zodoende kan er geen (doorslaggevende) bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeksters neergelegde juridische documenten, te meer gelet op de vastgestelde voornoemde vaagheden en het gebrek aan eenduidige en coherente verklaringen omtrent kernelementen van hun vluchtrelaas.

De in casu vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de omstandigheden van de aanhouding, de vaagheden en incoherenties omtrent de veroordeling en de gebeurtenissen na tweede verzoeksters vrijlating, rekening houdende met het gegeven dat juridische documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden, nopen er toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van de neergelegde juridische documenten.

3.3.6.5. In zoverre verzoeksters de vastgestelde tegenstrijdigheden, onvolledigheden en vaagheden trachten te verklaren aan de hand van hun medische problemen en stellen dat geen rekening werd gehouden met hun specifiek profiel wordt het volgende vastgesteld.

Wat eerste verzoekster betreft, blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aangehaalde medische problemen. Eerste verzoekster betoogt met een zware depressie te kampen te hebben die gepaard gaat met ernstige geheugen- en concentratieproblemen. Ze stelt dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud ook meermaals heeft gewezen op deze problemen die ertoe leiden dat ze geen tijdsindicaties kan geven en zich bepaalde details niet meer kan herinneren. In de eerste bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat zij ter staving van deze voorgehouden problemen geen enkel medisch attest heeft neergelegd noch een plausibele verklaring heeft meegedeeld voor het nog steeds ontbreken ervan. Hoewel in de verzoekschriften wordt gewezen op algemene informatie waaruit blijkt dat getraumatiseerde asielzoekers aan geheugenverlies kunnen lijden moet benadrukt worden dat, in tegenstelling tot de aangehaalde informatie, in casu voor eerste verzoekster geenszins een diagnose werd vastgesteld van PTSD, een trauma noch depressie. De Raad herhaalt dat er thans dan ook geen elementen voorliggen die een aantasting van eerste verzoeksters geheugen aantonen waardoor zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. De loutere beweringen dat ze moeilijk tijdsindicaties kan geven en haar geheugen is aangetast kunnen dan ook niet volstaan.

Inzake de neergelegde foto's van verwondingen en een attest van de huisarts, moet de Raad nogmaals herhalen dat hoewel deze stukken het bestaan van bepaalde littekens aantonen, zij geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de genoemde littekens werden opgelopen, noch voor het feit dat hierdoor psychologische problemen of een trauma werd opgelopen. In de voorgelegde stukken worden overigens geenszins de precieze feitelijke omstandigheden geschetst waarin deze littekens werden opgelopen.

Tweede verzoekster benadrukt ongeschoold en analfabeet te zijn en wijst op haar gevorderde leeftijd alsook op haar medische problemen. Ze meent dat het dan ook onverantwoord is om van haar een gestructureerde uiteenzetting te geven van haar vluchtverhaal, te meer zij niet kan lezen noch schrijven en geen datums kent of kan onthouden.

De Raad moet vooreerst inzake het neergelegd attest van 20 december 2021, opgesteld op basis van een éénmalige consultatie, herhalen dat dit attest geen medische analyse noch informatie over hoe de arts, waarvan niet duidelijk is of deze een huisarts of specialist betreft, tot de diagnose van "psychisch beeld van verdringing of begin dementie" kwam. In tegendeel, de arts lijkt zich hierbij voornamelijk, zij het niet uitsluitend, te steunen op de eigen verklaringen van tweede verzoekster. Nergens uit dit medisch attest blijkt immers dat er ook maar enig medisch onderzoek werd gevoerd om tweede verzoeksters beweringen en verklaringen inzake haar vergeetachtigheid en trauma te onderbouwen zodat niet zonder meer een aantasting van haar geheugen en cognitieve vermogens kan aangenomen worden, waardoor tweede verzoekster zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze mee te delen. Uit dit attest kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat het vaststaat dat tweede verzoekster aan dementie lijdt nu een andere mogelijke diagnose "verdringing" is gelet op de bewoordingen van de diagnose. Tweede verzoekster toont niet aan dat er een verder neurologisch of ander medisch onderzoek heeft plaatsgevonden en brengt geen attesten bij waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat zij niet bij machte was/is om haar persoonlijk onderhoud te volbrengen en aan haar verplichtingen te voldoen in het kader van haar beschermingsverzoek.

Waar tweede verzoekster middels een aanvullende nota van 14 april 2022 een medisch attest bijbrengt waarin wordt gesteld dat zij werd opgenomen voor behandeling en zij door ernstige depressie en langdurig gebruik van kalmerende medicaties niet in staat is om de onderwerpen te onthouden en in haar geheugen te bewaren en zich correct uit te drukken, moet de Raad herhalen dat dit attest ongedateerd is, oorspronkelijk werd opgesteld in het Farsi alsook geen origineel blijkt te zijn. Uit dit bijgevoegd attest kan geenszins opgemaakt worden waar en wanneer het werd opgesteld noch wordt enigszins gespecificeerd waarom, waar en wanneer tweede verzoekster zou zijn opgenomen voor behandeling noch wordt aangegeven waaruit de diagnose en behandeling bestaan. Bovendien is dit attest, waarvan de oorsprong niet te verifiëren is uiterst beknopt en bevat het verder geen medische analyse noch informatie over hoe de arts, waarvan niet duidelijk is of deze een huisarts of specialist betreft, tot deze diagnose kwam. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat dit attest dan enige doorslaggevende bewijswaarde geniet in die mate dat het afbreuk kan doen aan de conclusie dat tweede verzoekster geen afdoende elementen bijbrengt die toelaten te besluiten dat zij niet in machte was om haar persoonlijk onderhoud te volbrengen en aan haar verplichtingen te voldoen in het kader van haar beschermingsverzoek.

Door verder te benadrukken dat tweede verzoekster ongeschoold en analfabeet is, te wijzen op haar gevorderde leeftijd alsook haar medische problemen (ze is een leverpatiënt, lijdt aan hepatitis B en diabetes) kunnen overigens de meerdere tegenstrijdigheden en incoherenties en vaagheden in hoofde van eerste verzoekster niet verschoond worden die mee leiden tot de conclusie dat diens vluchtrelaas, waarop ook tweede verzoekster zich baseert, ongeloofwaardig is.

Er wordt ook geenszins aangetoond dat tweede verzoekster door te wijzen op haar medische problemen, ongeschooldheid en analfabetisme afbreuk kan doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen die steunen op haar verklaringen zoals i) het gegeven dat zij een laattijdig verzoek heeft ingediend, ii) in 2018 evenwel legaal reisde naar België, iii) dat zij verklaarde reeds na drie maanden nadat eerste verzoekster onderdook verhuisd te zijn naar Alia Shahr, iv) zij initieel verklaarde dat er slechts een vriendin van haar dochter aanwezig was op het moment van de arrestatie tijdens de verjaardag van eerste verzoekster, noch kan hiermee afbreuk gedaan worden aan de vaststellingen met betrekking tot geringe bewijswaarde van de juridische documenten en het gegeven dat tweede verzoekster hierover geen eenduidige verklaringen kan afleggen. Zelfs indien kan aangenomen worden dat tweede verzoekster haar juridische documenten niet kan lezen, kan redelijkerwijze van tweede verzoekster verwacht worden de

nodige interesse te tonen en zich hieromtrent dan afdoende geïnformeerd te hebben, bijvoorbeeld met de hulp van haar dochters, gezien deze documenten kernelementen uitmaken van de voorgehouden vrees voor de Iraanse autoriteiten.

In zoverre tweede verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden tracht te verklaren door erop te wijzen dat haar verhoor op het CGVS zonder bijstand van een advocaat werd afgenomen, merkt de Raad op dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft. De Raad wijst erop dat indien tweede verzoekster de bijstand van een raadsman wenste het haar toekwam om, eventueel met hulp van haar meerdere dochters in België, op diligente en alerte wijze dit te organiseren. In de oproepingsbrief van 10 augustus 2021 die zich in het administratief dossier van tweede verzoekster bevindt werd overigens uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster zich op de dag van haar persoonlijk onderhoud kon laten bijstaan door haar raadsman. Een verzoekster om internationale bescherming is vrij te beslissen of zij al dan niet wil worden bijgestaan door een raadsman tijdens het interview op het CGVS en er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij haar raadsman op de hoogte brengt van het geplande persoonlijk onderhoud indien zij diens bijstand wenst. Verder kan aangestipt worden dat het aan een verzoekster toekomt om haar raadsman in te lichten over de stand van haar procedure.

Tweede verzoekster kan zodoende haar eigen verantwoordelijkheid of onzorgvuldigheid niet afschuiven op verweerder.

Gelet op voorgaande vaststellingen slagen verzoeksters er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties te verschonen.

3.3.6.6. Met betrekking tot de medische problematiek van verzoeksters kan volledigheidshalve overwogen worden dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters tonen overigens in casu geenszins aan dat zij omwille van hun medische problemen zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Hierbij moet overigens nog opgemerkt worden dat eerste verzoekster bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat zij voor haar mentale problemen in Iran werd behandeld en ook aldaar medicatie kon innemen (Verklaring volgend verzoek van eerste verzoekster van 30 november 2020, punt 12) en ook uit de verklaringen van tweede verzoekster blijkt dat zij reeds in Iran medicatie innam (persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 7). Hoewel eerste verzoekster ten overstaan van het CGVS dan weer verklaarde dat ze niet werd behandeld voor haar depressie in Iran (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 2), wordt geenszins aangevoerd laat staan aangetoond dat hiertoe geen mogelijkheid is in Iran.

3.3.6.7. In zoverre verzoeksters verder de schending aanvoeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli wordt erop gewezen dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoek(st)er om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien moet in voorliggende zaken vastgesteld worden dat verzoeksters met meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden werden geconfronteerd doorheen hun persoonlijk onderhoud (zie persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 3, 12-13, 18-19 en persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 10-11, 12, 13, 15). Daarenboven hebben verzoeksters door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggende beroepen met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheden te reageren. Verzoeksters tonen in deze omstandigheden geen schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

3.3.6.8. Eerste verzoekster haalt nog haar uiterlijk en tatoeages aan en voert in dit verband aan dat deze samen moeten gezien worden met haar politiek activisme. In de bestreden beslissingen werd hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Aangaande uw tatoeages moet op het volgende gewezen worden. U linkt uw laatste arrestatie en de mishandeling tijdens uw opsluiting aan uw looks, uw tatoeages (Verklaring 1e volgend verzoek DVZ, vraag 16, CGVS 2e VIB, p. 10). Zoals hierboven uiteengezet kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in Iran problemen kende met de Iraanse autoriteiten. Voor het overige maakt u gewag van afwijzingen bij sollicitatiegesprekken (CGVS 2e VIB, p. 10) en burens die u scheef bekijken en een klacht tegen u indienen omdat u een hond thuis had (Verklaring 1e volgend verzoek DVZ, vraag 16 en CGVS 2e VIB, p. 20). Dergelijke problemen zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om weerhouden te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw bewering dat u in Iran nooit werk had omwille van uw uiterlijk (CGVS 2e VIB, p. 20), dient er trouwens op gewezen te worden dat uit uw eerder verklaringen blijkt dat er periodes zijn waarbij u werkzaam was als kledingverkoper (CGVS 2e VIB, p. 5). Voorts blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat het dragen van (zichtbare) tatoeages bij jonge mensen in Iran steeds populairder wordt, waaronder ook tatoeages die verwijzen naar de oude Perzische tradities. Hoewel een conservatieve meerderheid het dragen tatoeages afkeurt, wordt er nergens in de Iraanse wetgeving vermeldt dat tatoeages verboden zijn noch is er een algemene vervolging van personen die (zichtbare) tatoeages dragen. Het loutere feit dat u tatoeages heeft volstaat aldus niet om a priori te gewagen van een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade. De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.” Door louter te volharden en te wijzen op haar uiterlijk en de ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten slaagt eerste verzoekster er niet in voormelde motieven om te buigen. Verzoeksters verwijten verweerder verder een selectieve lezing van de aangehaalde informatie nu hieruit evenwel zou blijken dat er een sociaal stigma rust op het hebben van tatoeages en dat het heel wat waarschijnlijker is dat vrouwen worden gevisieerd voor hun uiterlijk. Eerste verzoekster slaagt er met haar verwijzingen naar algemene informatie echter niet in persoonlijke omstandigheden naar voren te brengen waardoor kan aangenomen worden dat zij omwille van haar tatoeages in zodanige mate riskeert gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten dat dit als vervolging kan gekwalificeerd worden, te meer geen geloof kan gehecht worden aan de laatste arrestatie die eerste verzoekster linkt aan haar uiterlijk (persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 10) en uit de toegevoegde informatie blijkt dat nergens in de Iraanse wetgeving wordt vermeld dat tatoeages verboden zijn noch blijkt dat er een algemene vervolging is van personen die (zichtbare) tatoeages dragen (COI Focus, “Iran – Tatoeages” van 2 februari 2021, p. 7-8). Wat betreft het risico op terugkeer kan erop gewezen worden dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat terugkeerders worden gevisieerd omwille van een verwesterd uiterlijk of omwille van zichtbare tatoeages (COI Focus, “Iran – Tatoeages” van 2 februari 2021, p. 10). Bovendien kan vastgesteld worden dat hoewel conservatieven een verwesterd uiterlijk en tatoeages afkeuren, er slechts een laag risico bestaat op discriminatie door de samenleving of autoriteiten (COI Focus, “Iran – Tatoeages” van 2 februari 2021, p. 10).

Ten slotte kan nog aangestipt worden dat het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften zoals het dragen van een hoofddoek, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op de fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Verzoeksters brengen geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

3.3.6.9. Niettegenstaande het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande het vluchtrelaas van verzoeksters, moet voorts vastgesteld worden dat uit de voorliggende informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 15 en p. 17). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 17). Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoeksters gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun vluchtrelaas en het politiek activisme van eerste verzoekster.

3.3.6.10. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoeksters.

De Raad meent dat de documenten die verzoeksters hebben neergelegd niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan voorgaande beoordeling. De door verzoeksters neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Met betrekking tot de juridische documenten kan bijkomend gewezen worden op de bevindingen onder 3.3.6.4.

3.3.6.11. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeksters, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters maken evenmin aannemelijk dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als politiek activist zullen manifesteren of als opposant van het regime zouden profileren of als dusdanig zouden riskeren te worden beschouwd. Zij tonen ook niet aan dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst politieke handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De Raad meent bijgevolg dat verzoeksters dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeksters.

3.3.6.12. In zoverre wordt betoogd dat verweerder zich wat betreft tweede verzoekster baseert op de weigeringsbeslissing van haar dochter, zijne eerste verzoekster, en er geen rekening werd gehouden met tweede verzoeksters eigen situatie, moet de Raad vaststellen dat tweede verzoekster evenwel niet betwist dat zij haar verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door haar dochter. De Raad stipt overigens aan dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal ook de eigen verklaringen van tweede verzoekster mee in ogenschouw heeft genomen en deze heeft getoetst op hun aannemelijkheid en coherentie in het licht van de ingeroepen vluchtmotieven en vervolgingsfeiten.

Bovendien moet opgemerkt worden dat in de tweede bestreden beslissing niet enkel werd gewezen op de motieven van de eerste weigeringsbeslissing in hoofde van eerste verzoekster, doch ook werd gewezen op het laattijdig beschermingsverzoek van tweede verzoekster. Tweede verzoekster laat de motieven aangaande haar laattijdig verzoek volledig ongemoeid zodat de Raad deze overwegingen bij gebrek aan enig dienstig verweer overneemt en bijtreedt.

3.3.6.13. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zij kunnen zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoeksters kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.3.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeksters niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in

het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeksters in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Mede gelet op het voorgaande, tonen verzoeksters evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeksters tonen met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoeksters op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud(en) kregen verzoeksters de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en eerste verzoekster heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.13. De uiteenzetting van verzoeksters laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeksters.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU